

BOLDERĀJAS DZELZCEĻA BLŪZS

Trijos naktī viņi pulcējās siltumnicā
Tur bija pilsonis
fotogrāfs
gājējs
un daži
citi vēl.

Viņi gāja uz Bolderāju
no tumsas uz gaismu
pa sliedēm
pār plavām
un vēl kaut
kam pāri

Pa ceļam viņi atrada stabu
ar uzrakstu
blakus sliedēm
dzelzceļa malā
ieraktu
zemē

Tur bija ziņojums:

*Apstājies un izlasi
Bolderājas gājēj
Apstājies un ieturi maltīti
Šeit
Ja tev kāda no olām saplīsusi
Apēd to šeit
Ja tev visas veselas
Apēd tās Bolderājā*

*Tie, kas to zin,
Apstāsies
Tie, kas to nezina,
Nenāks šeit un
nelasis*

Un viņi ēda saplīsušās olas
No burciņām
Maisiņiem
no papīriem
Katrs savu
saplīsušo
olu

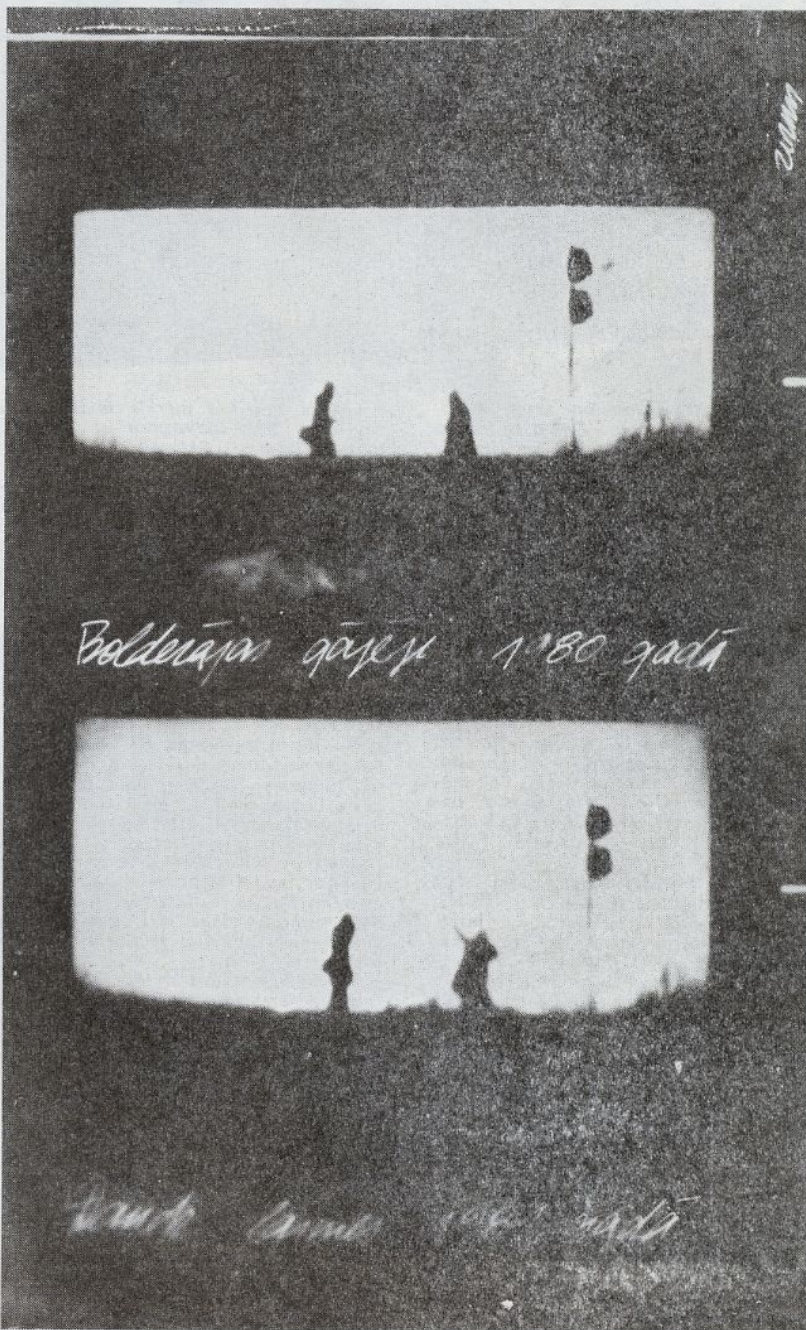
Veselās olas atstāja tiem,
kas neatnāca
burciņā uz
Bolderājas
Dzelzceļa tilta
Dzelzsbetona
Balstiem

Tas bija «Bolderājas cikla» pirmais gājijens, 1980. gada novembra beigās. Viņi (H. Lediņš, J. Boiko un I. Žodžiks) sapulcējās pie Hardija siltumnicā, laiks pieturējās stipri auksts, tik auksts, ka patvāri, kurā vārijās tēja, aizsala krāniņš un tēju nevarēja dabūt laukā. Šinī absurdā varētu ietvert visa procesa simbolisko jēgu, kas, veicinot aktīvu, piesātinātu iekšējo, garīgo dzīvi, tiešu praktisku — taustāmu — labumu sabiedrībai nedod. «Bolderājas cikls» ir pretstats ikdienas apziņas stihijai, ikdienas apziņas dabiskumam, tas prasa distancēšanos no ikdienas dzīves realitātes. Lai izprastu šīs darbības būtību, nepieciešams sevi ievadīt citā režīmā, tas prasa piepūli, darbošanos ar sevi. Lai šajā darbībā noskaidrotu sev būtiskas lietas, ko nevar izdarīt ikdienā, lai iegūtu līdzpārdzīvojamu, kas ļautu darbību (šajā gadījumā — akciju) izprast.

Gājijens pa Bolderājas dzelzceļu ir pasākums, kurā apvienojas garīgās un fiziskās kvalitātes. Ja Lorijai Andersonei tas notiek tūkstoš cilvēku klātbūtnē, tad mēs pasākumu fikšējām vienkārši — vai nu ierakstām videokasetē, kā tas bija pēdējo reizi (1987. g.), vai fikšējām kaut kādā citā veidā. Faktiski Bolderāja ir tāda bries-

HL:NL

(Sarunājas arhitekts Hardijs Lediņš un topošais mākslas zinātnieks Normunds Lācis)

mīga vieta un it kā doties uz turieni nebūtu vērts. Bet tieši tas fakts, ka mēs uz turieni ejam, ir ļoti būtisks, — mēs vienmēr izejam no mājām tā, lai ceļā notiktu tumsas un gaismas nomaiņa: vai nu agrā ritā, kad ārā vēl ir tumšs... tad pa ceļam kaut kur Spilves plavās uzlec saule. Vai arī otrādi. Mēs ejam vakarā, kad saule noriet. Gaismas nomaiņa ar tumsu ir viens no spēcīgākajiem iespajdiem. Otrs ir tas, ka mēs izejam cauri visai iespējamaī daībai, cauri pilsētai, pāri pārbrauktuvēm, tad

cauri mežam, tad pāri bezgalīgiem laukiem un nonākam beigās rūpnieciskā rajonā. Tas nav pārgājijens, drīzāk rituāls, jo tiek veikts reizi gadā, sākot ar 1980. gadu, turklāt šos gājijenus neatkārtotojot vienos un tajos pašos mēnešos. Kad mēs būsīm izsmēluši 12 mēnešu līmitu, izdomāsim kādu jaunu likumsakarību. Pa ceļam notiek akcijas un rituāli, tāpēc tas nav vienkāršs pārgājijens, un visi, kas tajā ir piedalījušies, to arī atzīst. Nav vienkāršs pārgājijens arī tāpēc, ka mums ir sava himna:

Ja tavās kājās galošas
Bet ciliem koka kājas
Vienalga panem viņu līdz
Uz tālo Bolderāju

Ja kāds būs kurts un nedzirdēs
Ka aizklaudz koka kājas
Lai iet tāds pats bez ausaines
Uz mēmo Bolderāju

Un to kam acis nerāda
Kas neredz kur likt kāju
Lai atzved sliede rūsganā
Uz tumso Bolderāju

Bet ja kāds paiet nevarēs
Jo viņam nebūs kāju
Lai ieliek sevi nestuves
Un nes uz Bolderāju

Vel plūdi nebūs beigušies
Kad uguns grekot sāks
Tad katrs kas būs atmodies
Uz Bolderāju nāks

Tur ugunsdzēsējs nodzēsīs
K visas uguns
Pat dzelzceļnieku lakturis
Degs melns kā tūnelis

Un nēnslēdējs klusēdams
Tur pūlis burbuļus
Visi būs kā jūras dibenā
Tik ļoti ļoti kluss

Tur katrs parstās brūnītes
Par savu koka kāju
Un dzīta Bolderāja lad
Būs atradis sev māju

(Balade par dzīto Bolderāju)

Daļa no rituāla ir pati gatavošanās gājienam, somu kārtošana, mūzikas instrumentu, tehnikas iekraušana. Pastāv arī īpaši rituāla elementi, kā, piemēram, olas (vāritas), kuras tiek sasistas pret sliedi un apēstas vienā un tai pašā vietā. Tiem, kas neatnāk uz gājieni, vāritās olas pa ceļam tiek atstātas zināmās vietās. Tad vēl mēs gājiena beigās ierokam zemē olu pēc ķīniešu tehnoloģijas (māla apvalkā iesaiņotu, tā, lai gaiss netiek klāt). Notiek fermentācija, ola paliek melna, un pēc gada viņu var ēst. Protams, tas ir vairāk filozofisks nekā gremošanas process un viss pārējais tāpat.

Kā filozofisks process tas prasa ieņemt kādu mākslīgu pozīciju. Seiš es domāju par tavu jautājumu, vai atsevišķi momenti darbībā nav uzspēlēti, nedabiski. Varbūt, ka tas tā ir, jo — ja tev ir līdzīva videokamera, fotogrāfs un ja visa akcija notiek ik kā nekontrolēti, ir nepieciešami inscenējuma punkti, vietas, kur notiek iepriekš sarunāts inscenējums... Process notiek starp racionālo un iracionālo, situācijas dažādu objektīvu un subjektīvu apstākļu dēļ veidojas dramatisks, kā, piemēram, 1981. gadā, kad akcija notika jūnijā, pūš īsts ziemas vējš. Piedalās 2 cilvēki — Hardijs un Boiko Juris. Akcija tiek fiksēta ar gleznošanu, J. B. to dara eļļas tehnikā, H. L. akvareli. Mērķis nav cinītis par vides sakopību un iestiesies Bolderājas «būdu» cilvēku ādā. Bet Bolderājas akcija kā ideju ģenerators devusi impulsus citām, ar vides sakopšanu saistītām parādībām. Tāda bija akcija «Māja Bolderājā», kuras fiksētie rezultāti bija apskatāmi Arhitektu savienības veidotajā izstādē un kuras būtību vislabāk raksturo H. L., J. B. dzejolis ar nosaukumu «Māja Bolderājā»:

*Uz Bolderāju eju es
Uz svešo Bolderāju*

*Uz Bolderāju eju es
Tur būvēt gribu māju*

*Tur tādu māju gribu es
Bez durvīm un bez sienām*

*Pats būvēšu to māju es
Ar puņķiem un ar slienām*

*Tā māja būs no putekļiem
No pelniem un no rūsas*

*Tā māja būs no caurumiem
No melnumiem un no tumsas*

*Sev tādu māju gribu es
Lai neredz manu māju*

*Tur pārdošu es biļetes
Uz citu Bolderāju*

Bez akcijas «Māja Bolderājā» no Bolderājas gājieniem ir atvasinātas arī citas līdzīga rakstura parādības, kuras nav fiksētas kaut kādā veidā, tāpēc tās nevar uzskatīt par akcijām. Jā, vēl par pašu terminoloģiju — pie mums pieņemts bieži izmantot akciju, hepeningu, performance kā ekvivalentus jēdzieniem, kaut gan šeit pastāv atšķirības un diezgan būtiskas. Trīs vārdos tas būtu tā: akcija — konceptuāls un dokumentējams process, publikai nav obligāti jābūt. Performance — minimāla kustība, minimāla mūzika, minimāla telpiskā instalācija ar publikas piedalīšanos. Hopenings ir vairāk teatralizēts uzvedums, tuvāks teātrim, un tam nepieciešama publikas klātbūtne. Termins ir attiecināms vairāk uz 50. gadiem, faktiski tagad šis jēdziens ir izgājis no modes vai, labāk teikt, novecojis, tas ir pirms manas mākslas pieredzes.

1982. gada Bolderājas gājieni notiek vēlā rudenī, sniega vēl nav, un Bolderājas gājēji dodas ceļā pēc sniega, un patiesi, pēc dažām dienām uzkrīt pirmais sniegs. Vēl jo vairāk pārliecina tas, ka galvenokārt ir vērojams rituāls, nevis vienkāršs pārgājienš. 1983. gadā akcija notiek aprīlī, 1984. gadā tā tiek fiksēta vienīgi magnetofoņa lentē, un, atskaņojot to, dzirdams vienīgi klusums un cetrās vietās — pāri lidojošo lidmašīnu motora skaņa. 1985. gada gājienš (rituāls) notiek 31. decembrī — pretī tumsai (atšķirībā no pārējiem, kas norisinās pretī gaismai), 1986. gada 30. maijā kopā ar mūziķiem — kontrastu un jaunu sajūtu ģenerēšanai. Rietumvācu rakstnieks Mikijā Rēmanis par šiem pasākumiem saka tā, ka tas ir kaut kas starp dzenbudisma un Kalifornijas high-tech filozofiju. Dzenbudisms ar tādu meditācijas palīdzību cenšas atrast cilvēku no realitātes, savukārt Kalifornijas high-tech filozofija dara to ar mākslīgiem līdzekļiem, ar sevišķi augstu tehnoloģiju, bet principā abas divas ir vērstas uz vienu rezultātu.

Tas, ko mēs darām, ir kaut kur tā pa vidu. Jā, tad vēl ir viens moments, kuram jāteik pāri, jo — ja tu zini, ko tu dari, kāds tam ir mērķis, nekas un neviens nedrīkst tevi traucēt, vienalga, vai tur ir tūkstoš cilvēku, vai viņi uzdod muļķīgas jautājumus, tas tevi nedrīkst traucēt, tu — dodies uz Bolderāju... Es nezinu, vai ir jābūt aktierim ar kaut kādām dotībām... laikiem jau ne. Mūs jāmēģina Rietumvācu televīzija Ligo vakarā — tādu pasākumu, kas saucās «Vasaras neziņa». Un tur arī bija tā — šķiet, ka nekas nenotiek. Vesela brigāde atbraucusi filmēt, un nekas nenotiek! Līdz beidzot viņi saprata isto jēgu — vasaras saulgrieži, viss apstājies tādā kulminācijā, tādā smailē, un notiek Neziņa. Pēc šādiem un līdzīgiem pasākumiem visi personīgie līdzekļi ir izsmelti pilnībā un ieceris ir arvien grūtāk realizējamas, jo pieaug prasības pret sevi. Lai kaut ko īstenotu, jāiegulda arvien lielāki līdzekļi. Un kaut kā negribas atkāpties no tā, kas jau ir sasniegts, piemēram, kaut vai no kompjūteru pielietošanas. Vārētu taisīt par labu ekoloģijai, noliedzot tehnoloģiju, taču negribas atteikties no tā, ko piedāvā tehnoloģijas evolūcija...

Man ir tāds viedoklis pašreiz: ja tev nav ko teikt, tad dari tikai darišanas dēļ nav vērts, pie tā mēs arī cenšamies pieturēties. Man piezvanīja P. B. un teica: «Ir brīvs planetārijs!» Es pateicu Jā, jo mums bija gatava svaiga aptuvenās mākslas koncepcija, un P. B. bija pārsteigts, ka mums ir jau gatava ideja. Šeit slēpjas šodienas mākslas problēma, — jo var atļauties uztaisīt visu. Tikai — vai tam visam ir kāds pamats, vai tā ir tikai tāda rotaļa? Man tāda rotaļa liekas O. Tilberga instalācijas. Tas ir ļoti apsveicams fakts, ka beidzot kāds no mūsu paaudzes māksliniekiem ir ienesis instalācijas «tautā». Būtu interesanti, ja to darītu arī slaveni mūsu mākslinieki, kuri atteiktos no saviem tradicionālajiem žanriem — gobelēniem vai glezniecības un veidotu vides objektus, tur varētu iznākt zināmas kvalitātes.

Domājams, ka situācijai pašlaik nav tādu objektīvu sociālu apstākļu, kas diktētu nepieciešamību pēc šādām pārvertībām.

O. Tilbergs varētu būt šī «ekoloģiskā» virziena pārstāvis, bet «tehnoloģiskais» virziens jau nav pārāk tikai tāpēc un ar to vien, ka seko ZTR un progresam. Tas ir pareizi. Skaidrs, ka iet pa ekoloģisko ceļu ir vieglāk. Mēs arī šogad aizbraucām uz Piebalgu, un izspriedām, ka neņemsim līdzi jurgonu ar aparatūru, bet ierakstīsim visu

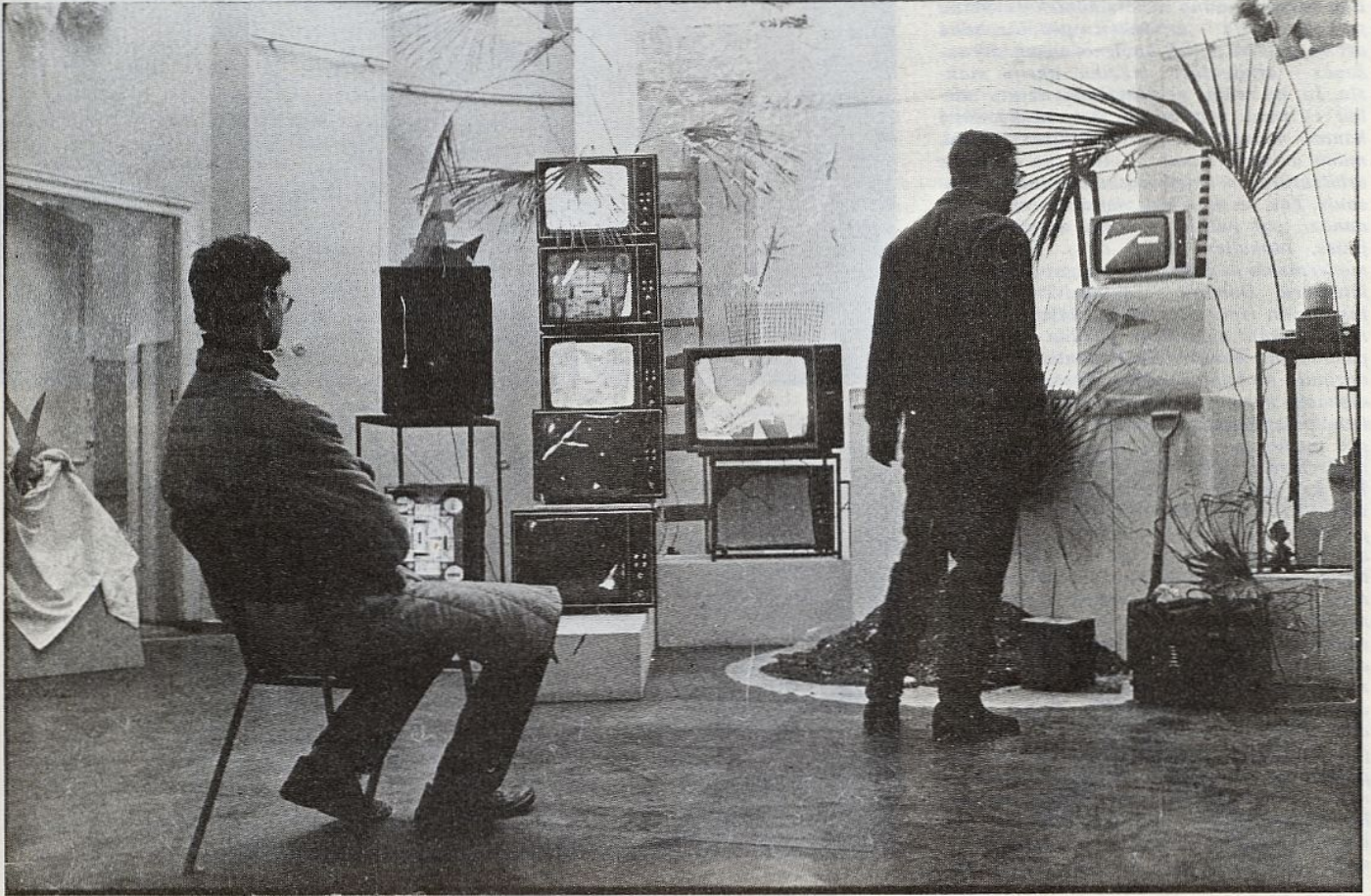
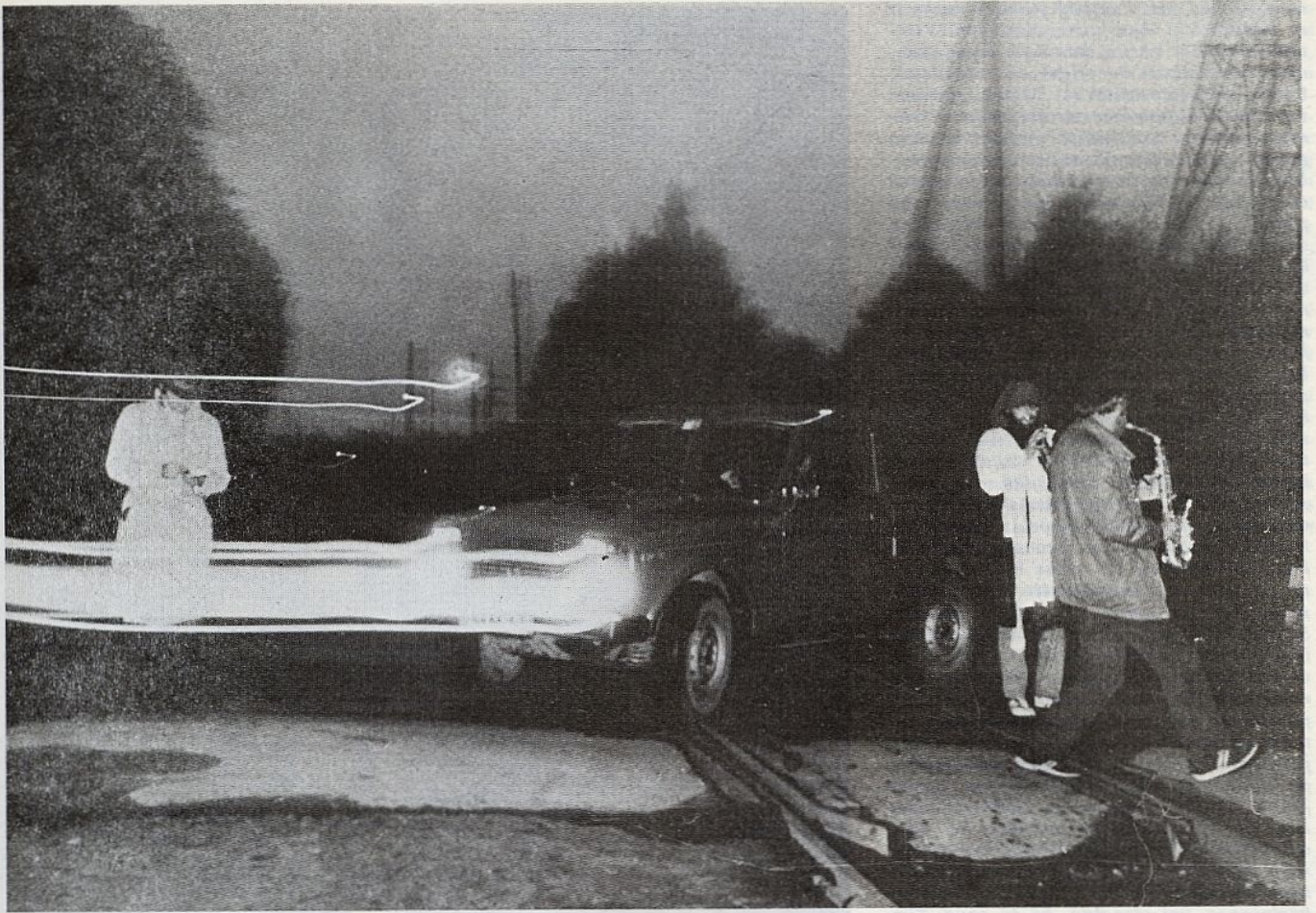
akciju vienkārši magnetofoņa lentē — ekoloģija pret tehnoloģiju.

Divdesmitais gadsimts ar ZTR attīstību pavēra plašas iespējas dažādu māksliniecisko paņēmīnu pilnveidošanai, jaunu virzienu un stilu attīstībai, par iezes materiālu ņemot mākslas darbam rūpnieciski ražotas klīšejas, gatavus mezglus, priekšmetus un ne tikai. Par jauna mākslas darba pamatu varēja kalpot iepriekšradītie, kā to redzam pie Maksa Ernsta un citiem. Līdzīgas parādības var atrast mūzikā, kino. Šie paši principi izmantoti tavā Aptuvenās mākslas izstādē planetārijā...

Jā, tā tas ir. Man liekas, ka šīs iespējas ir plašas un tās paplašināsies, — ņemot vērā to, ka ir personālie kompjūteri. Pagaidām tie mums pieejami mazā skaitā, bet jo vairāk kompjūteru mums būs, jo šīs iespējas būs plašākas. Rakstot mūziku, mēs nonācām pie tāda jēdziena kā aptuvenā māksla, kas bija pavisam negaidīti. Izmantojot kompjūterus, ar kuriem iespējams ierakstīt visu ļoti precīzi, līdz pedējam ciparam, teiksim — no 23 līdz 27. Tad tur ir tāda vieta, kur vajag iedziedāt. Operators prasa, uz cik vajag iedziedāt? Es saku: aptuveni vajag šitā, un tas «aptuvenais» izrādās 24. Bet es esmu viņu iedziedājis, kā protu. Tādā veidā radās aptuvenās mūzikas koncepcija. Un tālāk tā tika pārnesta uz mākslu. Vienmēr kaut ko darot iznāk tā, ka rodas paralēlas idejas, kas attīstās neatkarīgi no galvenās idejas, tāpat kā no Bolderājas akcijas radās «Māja Bolderājā». Vai atkal — rakstot mūziku kādai teātra izrādei, radās koncepcija par binokulārajām dejām, kas ir jau ārpus mūzikas ietvariem, tas jau ir rituāls. Mēs to gribējām novest līdz mākslas līmenim. Aptuvenās mākslas izstādē tas bija paredzēts, bet vienkārši pietrūka spēka. Uz kompjūtera bija acs, bet tas nebija tā realizēts, lai jebkurš varētu pienākt pie šī kompjūtera, nospieš podziņu, un viņam uzreiz parādās binokulāro deju programma...

Neesam atmetuši vēl kādu cerību: mums ir gatavs klips televīzijai, to varētu parādīt televīzijā kā binokulāro deju piemēru. Tikai vajag vēl ieguldīt papildu darbu, izmantojot skaitļotāju tehniku, kvalitatīvi samontēt. Man šķiet, ka tajā brīdī tas bija Latvijā pirmais mūzikas klips, kas veidots tikai ar skaitļotāja palīdzību. Tas bija 1986. gadā.

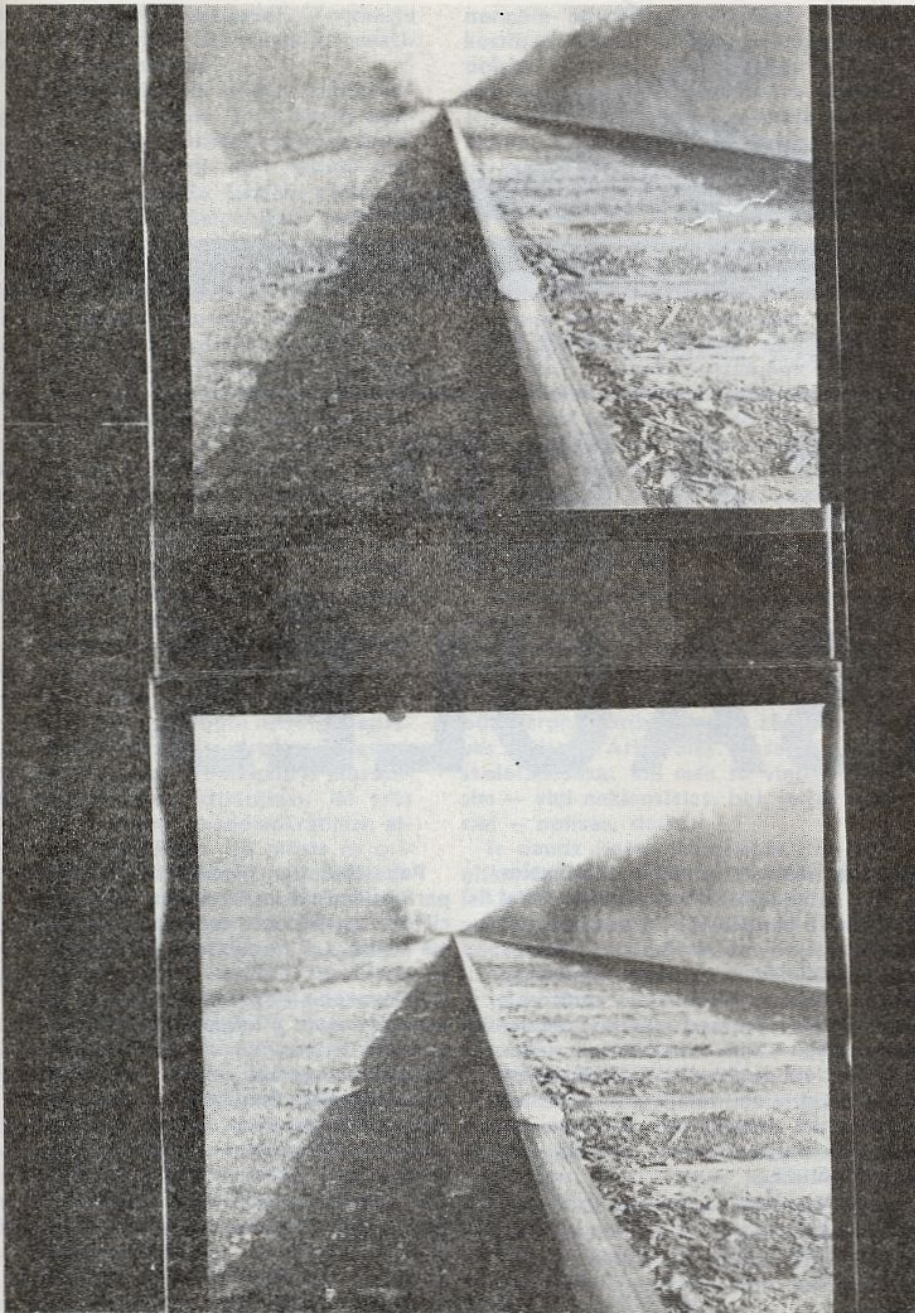
Planetārija akcijas būtība vairāk uztverama ar jūtām nekā ar prātu... Var uzskatīt par pašmērķīgu manipulēšanu ar tehnisko aprīkojumu, saslēdzot vienā veselā kompjūterus, atskaņošanas, videotehniku, iesaistot dzīvo mūziku, bet viss kopā neapšaubāmi veido kaut kādu noteiktu skaņu. Savukārt Nebijušu sajūtu restaurēšanas darbnīcas filozofijai ir vairāk sekundāra nozīme, jo, lasot šo filozofiju, noskaņa neveidojas... Tas jau varbūt ir tas galvenais, tas jūtīgs, lai iedotu cilvēkam impulsu. Piemēram, kāda meitene. Ja viņa otrā dienā saka, ka viņa nevar saprast, vai viņa bijusi kaut kādā sagnī vai realitātē, tad tā ir labākā atsauksme no visa pasākuma. Var meklēt tur ko konkrētu un noteikti var arī atrast, varbūt kādas kompozīcijas līkumsakarības. Var jau. Bet, tā kā viss «pasniegts» zem aptuvenās mākslas izstādes izkārtnes, viss tur ir vienreizējs, viss nepārtraukti mainās. Un lai visur būtu klāt, nepietiek, ka tu atrodes zālē. Jābūt arī kafejnicā, jo arī tur ar paralēlu monitora palīdzību tiek demonstrēta daļa akcijas. Arī kafejnicā izpaužas reakcija uz akciju, nu, piemēram, televizora ekrānā tika rādīta filma ar mērķīgiem zooloģiskajā dārzā, un oficiantei no uztraukuma izlija kafija. Tā ka viss ir savstarpēji

sāstīts. Tad vēl. Faktiski jebkurš darbs ir ar kādu mērķi, kas tuvs pašmērķim. Vienalga, vai tā ir akcija, kas ilgst divas stundas, vai izstāde, kas ilgst divas nedēļas, lāpat visi uz to neaizies... Tagad daudziem nepatīk runāt par ārzemēs aizgūtiem virzieniem, mēģinot automātiski nodalīt latviešu mākslu no kopejām pasaules mākslas attīstības tendencēm. Es pateikšu savu viedokli caur M. Poļa mākslas prizmu. Ņemot to kā piemēru — kur ir tas jaunais, kas atšķir viņu no «ārzemju virzienu atdarināšanas». Polis ir postmoderns mākslinieks. Ko viņš mazāk vai vairāk svaigu pasaka šī jēdziena ietvaros, tur jau viņš sevi ir nodalījis no tā acimredzamā, kur nav attīstības. Bet viņš ir ielēcis tur, kur tagad saistās kaut kādas cerības. Piemēram, Rietumos tāda postmodernistiskā mākslas diskusija ir pati aktuālākā lieta, kaut arī viņiem pašiem nav īstas skaidrības šī postmodernisma jēdziena tulkošanā. Bet, kad Rietumberlines mākslas kritiķi ieradās pie Poļa darbnīcā, tad viņi teica: «O, tas taču ir postmodernisms!» Jo tas, ko viņš dara, ir aktuāli. Sobrīd. Varbūt tā kontrētā izpausme, tas Bronzas cilvēks ir kaut kur redzēts, bet visas manipulācijas un paralēlas uztveres iespējas, daudzozīmība, kas tur parādās, — tās ir svaigas. Sobrīd Polis savā akcijā (jo tā ir akcija) iesaista visu publikas attieksmi, tieši ar to viņš piesaista. Viņš gaida reakciju uz savu «otro es». Viņš ved Bronzas cilvēku cauri pilsētai un priecājas par reakciju, kas veidojas ap viņu. Es domāju, ka tas nav nekas jauns ne Eiropas, ne pasaules mērogā, bet pie mums, kā viņš to pielieto, tas ir kas jauns. Es jau domāju, ka Polis ar savu Ego būs visas iespējas izmējis, bet viņš cilvēku nokrāso bronzas krāsā un attīsta savu koncepciju tālāk, virzot to uz kaut kādu sociālu problēmu risināšanu, uz pārķārtošanu, vai vienalga, kā to sauc. Sim Ego parādās jauns sociāls konteksts. Mana pamatprofesija — arhitekts; pēdējā laikā arvien grūtāk paliek apvienot visas aizraušanas — arhitektūru, mūziku, akciju mākslu. Jā, nu reālās projektēšanas izjūtu varbūt es esmu pazaudējis, bet, tā kā savā kantorī nodarbojos ar arhitektūras zinātnei, manā uztveres laukā ir visas tās aktuālās arhitektūras problēmas, kuras dominē pasaulē. Tas, ka man nav viens saimnieks, bet daudzi, pat palīdz — vienā sfērā darbojoties, atpūsties priekš citas. Par postmodernismu es informāciju ieguvu caur arhitektūru. Domāju — postmodernisms, kā tas varētu izpausties mūsu mākslā, tā varētu būt kaut kāda liela, globāla līnija, kas pašlaik jau eksistē, tikai tā nav teoretiski apzināta un kopā savilkta. Pasaules praksē diskusija par postmodernismu pagaidām notiek tādā filozofiskā līmenī. Kas tad seko pēc modernisma? Mēs zinām, cik tālu ir modernisms. Mēs mākam viņu nokrītēt. Bet kas seko pēc tam, kā konstruktīvi izveidot kaut kādu kopainu, tas jau ir diezgan problemātiski. Un šī problēma ir atklāta arī pie mums. Radīt ko jaunu nevar, balstoties tikai uz grāmatu un žurnālu informāciju. Tas nedod iespēju redzēt pasauli. Lai nonāktu skaidrībā, kas ir kas, ir jābūt pasaulē un jāredz reāli piemēri. Mums bija akcija uz Mākslas dienām — ar piepūšamām zivīm, bet viņas bija tik lielas, ka mēs nevarējām tās attransportēt uz Rīgu, aizvedām tikai trešo daļu, pēc tam viņas glabājām Anglikāņu baznīcā. Vēlāk vācām zivis projām un izveidojam akciju «Pārākšanās». Pirmās akcijas nesa sevī zināmu spēles momentu. Tās bija izklaidējošas. Pakāpeniski pārejot uz dziļāku koncepciju (un spēles dalībnieki zina šīs koncepcijas no-

No kreisās: Hardijs Ledīns, Juris Boiko, Ingūna Černova

Izmantoti Hardija Ledīna, Andreja Granta un Māra Bogustova foto

teikumus un pakļaujas tiem), izkristalizē-
jās doma, tādējādi vairāk attālinoties no
pieaugušu cilvēku spēles un tuvinoties tam,
ko varētu saukt par mākslu, par akciju
mākslu. Labi ir, ka mums izveidojušās tā-
das grupas, kurām ir pieejama videoteh-
nika, piemēram. Vieniem ir vajadzība pēc
jaunām izpausmēm. Mums, savukārt, vajag
atrast savu ideju realizāciju. Tas mūs arī
vieno. Pirmā videofilma «Cilvēks dzīvojamā
vidē», kurā vispār bija nenormāli meklē-
jumi. Trīs dienu laikā bija jāuztāisa šī filma,
un to mēs arī izdarījām. Izdevās atrast cil-
vēku ar videokameru. Jātēlo cilvēks-bi-
rojs vienā personā, kurš nepārtraukti sēž
pie telefona, zvana, meklē, brauc kaut kur
un gādā... Šī filma bija pusotru stundu
gara, savukārt Bolderājas 1987. gada gā-
jienu mēs iemūžinājām trīs stundas garā
filmā, un šī filma pārsteidzoši labi «ska-
tās». Cilvēki, kas gājienā nebija piedalīju-
šies, nosēdēja tās trīs stundas bez problē-
mām un noskatījās... Tāpēc mūsu saruna
no šī viedokļa ir nepilnīga, jo bez filmas
nevar gūt īsto priekšstatu par Bolderājas
cikla akcijām.

gaismas vēl nav tumsas
vēl nav es eju
uz Bolderāju

lietus līdz noguris lietus
līst aizmieg es eju
uz Bolderāju

mēness nāk līdz nāk
kamēr nodilst es eju
uz Bolderāju

sliede nāk līdz nāk
kamēr sarūs es eju
uz Bolderāju

acu man nav ausu
man nav viens es eju
uz Bolderāju

mutes man nav ceļš
svilpo pats tā es eju
uz Bolderāju

zeķu man nav kurpju
man nav klusi eju
uz Bolderāju

kāju man nav un nepaliek
pēdas miglā eju
uz Bolderāju

kas tur nāk miglā Bol
derāja kurp iesi es eju
uz Bolderāju

«Bolderājas dzelzeļa blūzs»

Jā, ir tāda doma sagaidīt 2000. gadu uz
Bolderājas dzelzeļa... Tad man atliek
Tev novēlēt tikai laimīgu jauno (2000.) ga-
du! ha-ha.

Paldies.

1987. gada novembris

